

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Трастового фонду з прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Переклад не є обов'язковим для Суду. Для додаткової інформації дивіться повний текст копірайту наприкінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційне повідомлення з юриспруденції Суду № 108

Травень 2008 р.

N. проти Сполученого Королівства - 26565/05

Рішення від 27.5.2008 [ВП]

Стаття 3

Вислання

Пропозиція вислання особи-носія ВІЛ до країни походження, де для неї доступ до відповідного медичного лікування був непевним: *депортація не становитиме порушення*

Факти: Заявниця, N., громадянка Уганди, приїхала під несправжнім іменем до Сполученого Королівства у 1998 році і попросила про надання притулку. Протягом наступних місяців виявилось, що вона має дві хвороби, пов'язані зі СНІДом, і високий рівень пригнічення імунітету. Вона пройшла антиретровірусну терапію, і її стан почав стабілізуватись. У 2001 році Державний секретар відмовив їй у клопотанні про притулок з підстав вірогідності і відхилив її заяву про те, що вислання становитиме нелюдське поводження у розумінні статті 3 Конвенції. Хоча заявниця успішно оскаржила відмову стосовно статті 3, це рішення було скасоване Апеляційним імміграційним судом, котрий вирішив, що медичне лікування, хоча нижчого, ніж у Сполученому Королівстві, рівня, доступне і в Уганді. Апеляції заявниці до Апеляційного суду і Палати Лордів були залишені без задоволення. На момент постановлення рішення Великою Палатою, стан здоров'я заявниці був стабільним, вона могла подорожувати, і, як очікувалось, могла лишатись у задовільному стані за умови отримання загального лікування, якого вона потребувала. Докази, надані національним судам, свідчили про те, що якби вона була позбавлена медикаментозного лікування, яке вона отримувала у Сполученому Королівстві, стан її здоров'я швидко погіршився б, вона страждала б від слабкості, дискомфорту, болю і через кілька років померла б. Відповідно до інформації, наданої Всесвітньою організацією охорони здоров'я, антиретровірусні ліки були доступні в Уганді, хоча, через брак коштів, їх отримувала лише половина тих, хто їх потребував. Заявниця стверджувала, що не змогла б дозволити собі лікування, і що у сільській місцевості, звідки вона походить, воно було б їй недоступне. Як виявилось, в Уганді у неї були

родичі, хоча вона стверджувала, що вони не захочуть і не зможуть доглядати за нею, якщо вона серйозно захворіє.

Право: Стаття 3 – Суд підсумував принципи, які мають застосовуватись до вислання тяжкохворих осіб: Іноземці, які мають бути вислані, в принципі, не можуть вимагати жодного права залишатись на території Держави-учасниці для того, аби продовжувати отримувати надані їм медичну, соціальну або іншу допомогу і послуги. Той факт, що становище заявника, включаючи очікувану тривалість життя, значно погіршаться у випадку вислання, сам по собі не є достатнім для твердження про порушення статті 3. Рішення вислати іноземця, який страждає від серйозного психічного чи фізичного захворювання, до країни, де можливості для лікування такої хвороби гірші, ніж у Державі-учасниці, може говорити про порушення статті 3, але у дуже виняткових випадках, у яких переважають гуманітарні міркування проти вислання, як у справі *D. проти Сполученого Королівства (Reports of Judgments and Decisions 1997-III)* – заявник тяжко хворий і при смерті, немає жодних гарантій будь-якого особистого чи медичного догляду у країні походження, або ж родини, яка бажала б чи могла надати хоча б мінімальний рівень харчування, притулку і соціальної підтримки). Стаття 3 не накладає на Держави-учасниці зобов'язання усувати нерівність між рівнями лікування, доступними у різних країнах, шляхом надання безкоштовної і необмеженої системи охорони здоров'я іноземцям, які не мають права залишатись під її юрисдикцією. Зрештою, ці принципи мали застосовуватись до вислання будь-якої особи, ураженої будь-якою серйозною природною фізичною чи психічною хворобою, яка може спричинити страждання, біль і зменшити тривалість життя, а також вимагає спеціального медичного лікування, яке може не бути таким доступним у країні походження заявника, або може бути доступне лише за значні кошти.

У випадку заявниці, її скарга ґрунтувалась виключно на серйозності її медичного стану і на відсутності достатнього лікування, доступного у її рідній країні. Те, що Сполучене Королівство надало їй медичну і соціальну допомогу за рахунок держави, доки її клопотання про притулок і заява відповідно до Конвенції не були розглянуті, саме по собі не спричиняє обов'язок держави продовжувати надавати їх. Хоча якість і тривалість її життя, у випадку повернення до Уганди, можуть знизитися, вона не є критично хворою. Швидкість погіршення, від якого вона страждатиме, і рівень, на якому вона буде спроможна отримати доступ до медичного лікування, підтримки і догляду, включно з допомогою від родичів, є спірними, особливо з огляду на постійний розвиток у лікуванні ВІЛ і СНІДу в усьому світі. Отже, її випадок не містить «дуже виняткових обставин».

Висновок: немає порушення (чотирнадцятьма голосами проти трьох).

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини
Це резюме, підготовлене Секретаріатом, не є обов'язковим для Суду.

Посилання на [Інформаційні повідомлення з юриспруденції](#)
© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.
Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад підготовлено на замовлення і за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду і Суд також не несе відповідальності за його якість. Переклад можна завантажити з електронної бази рішень (HUDOC) Європейського Суду з

прав людини (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-якої іншої бази, в якій його розміщено з дозволу Суду. Копіювання тексту перекладу допускається в некомерційних цілях за умови наведення повної назви справи, разом із вищенаведеним повідомленням про авторські права та посиланням на Цільовий фонд «Права людини». З питань, пов'язаних з наміром використати ту чи іншу частину цього перекладу в комерційних цілях, прохання звертатися за адресою publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.